

Despre Eminescu s-a scris, s-a vorbit, s-a spus foarte mult de-a lungul generațiilor. Dimensiunea cosmică a lui Eminescu nu mai lasă loc de cuvinte, indiferent care ne-ar fi unghiul din care l-am privi, trebuie să recunoaștem ne este imposibil a-l cuprinde și înțelege cu adevărat. Adulat, sanctificat, criticat, compătimit, hiperbolizat și minimalizat în mii de forme de expresie și vedere, Eminescu rămâne pentru noi toți un mister, un mister deoarece misterul este cea mai veridică formă de expresie a geniului.

Dincolo de geniul unei poezii romantice aparent târzii, o poezie încărcată de ermetism, simbolistică ezoterică și dorință de cuprindere a celor care sunt dincolo de noi, dincolo de satira sa rafinată și de proza critică, dincolo de simțul deosebit de analiză socială și de reala sensibilitate națională a cuvintelor și trăirilor sale ni se întruchipează simplu și real, omul care a reușit să dea formă vie literaturii românești și dincolo de acest fapt omul care a întruchipat însăși limba română. Eminescu este omul unei epoci, dar dincolo de epoca în care a trăit este persoană care prin cuvinte adânci și printr-o viziune spațială multidimensională a gândului, simțului și cuvântului a reușit să depășească frontierele spațio-temporale atât de limitate pentru fiecare om. Eminescu este un om care poate, deși s-a regăsit cu greu în constrângerile vieții material și în prejudecățile unor vremuri trecătoare a reușit să cucerească eternitatea și să evadeze dintr-un spațiu îngust într-unul infinit. Eminescu nu trebuie raportat la curente literare, la împrejurări politice, la anturaje culturale și la transformări sociale, Eminescu este poetul și trăitorul unei existențe plene, adânci și metafizice, o existență care, cred eu că aici îl face deosebit de ceilalți iluștri colegi de generație literară, nu s-a putut împlini în planul efemer, ci doar în cel al creației și al transfigurării în scris a acelor lucruri și esențe care prin definiție sunt de nedescris. Eminescu, așadar, a tradus în scris ceea ce este „de nedescris”. De aceea a fost și greu de înțeles și greu de acceptat pentru foarte mulți la vremea sa și chiar după aceea. Eminescu a venit și a creat dincolo de barierele prestabilite și dincolo de convențiile culturale.

Eminescu, astăzi, oscilează între a fi idolatrizat în chip mistic și a fi „demitizat” brutal de diverse minți incapabile să accepte geniul care depășește standardele unei lumi mărunte. Eminescu trebuie perceput ca un scriitor care nu și-a conceput opera după stereotipii comune unei filosofii anume, ci Eminescu este un gânditor profund, un spirit de geniu care și-a permis de a sonda dincolo de filosofii, dincolo de realitate și ficțiune, un geniu al esențelor trăite, conștientizate și mărturisite către contemporani și urmași. Contemporani și urmași care deseori s-au grăbit a-l caracteriza în funcție de diverse tipologii, dar tocmai aici Eminescu face diferența, poetul, filosoful și scriitorul critic român fiind cel care eludează tipologiile și categoriile lumii în care trăim.

Mihai Eminescu este și astăzi ca și atunci foarte ușor accesibil cititorului, dar în același timp la fel de greu de descifrat precum hieroglifele egiptene. De aceea cred că dacă ar fi să sintetizez mesajul său, l-aș concentra pe o serie de lucruri foarte clare care transpar din poezia și gândirea sa, dincolo de orice formă de dogmatizare, uniformizare ori propagandă: universalitate, căutarea neobosită a esențelor și a Adevărului, libertatea spiritului și dimensiunea cosmică a ființei umane.

Mihai Eminescu s-a născut la 15 ianuarie 1850 și va dăinui dincolo de orice îndoială.

Daniel Gheorghe
Deputat PNL